

ненъ пейзажъ, виденъ насънѣ въ нѣкаква друга планета.

После, гората веднага ни поема — нагоре и все по-навжтре — най-голѣмата и най-хубава гора — Доспатскитѣ Родопи. Пжтѣтъ криволи и възлиза по урви, надъ бързеи съ прогнили мостове, изровенъ, тѣсенъ, разнебитенъ пжтъ — най-прѣкия къмъ Бѣло-море. Той се задушава, натиснатъ отвсѣкжде отъ тия безчислени, не-свършващи борове, смърчове, елхи, потънали въ ненарушимо мълчание. И когато спрешъ за минута, чувашъ само едва-едва, далечно поскърцване на коли, натоварени съ трупи и дѣски, и биенето на собственото си сърдце. На всѣки завой поточета и вирове излизатъ изъ планинскитѣ недра и се губятъ въ широкитѣ поляни — ливади съ гжста, сочна и дѣхава трева. И отново около тѣхъ — гора, наблизу, по-далечъ, до хоризонта и отвждъ него, потопила цѣлия свѣтъ въ своя кобалтово-зеленъ океанъ. Най-последно, на едно широко равнище пжтѣтъ ни оставя, за да заслиза къмъ неврокопското поле. Планината разтваря наново други непоз-